РАЗУМНО РАЗБИРАНЕ

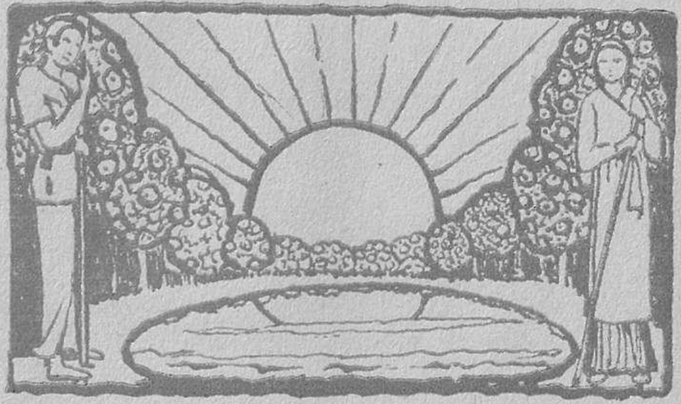

СОФИЯ
1934

РАЗУМНО РАЗБИРАНЕ

СОФИЯ
1934

РАЗУМНО РАЗБИРАНЕ.

Сега ще говоря за съществениtѣ нѣща въ живота, които трѣбва да знаете. Това, което досега сте научили, трѣбва да се циментира, т. е. да се организира. Когато постжпва въ училище, ученикътъ трѣбва да научи всичко, което се преподава тамъ. Щомъ излѣзе отъ училището и влѣзе въ живота, тамъ му предстои друго учение. Думитѣ „циментиране и организиране“ се различаватъ помежду си. Циментирането е механически, а не органически процесъ. Циментиратъ се свѣтскитѣ хора; организиратъ се духовнитѣ хора, които служатъ на Бога отъ любовь. Въ този смисълъ, Божествениятъ свѣтъ е организиранъ. Вѣрващитѣ, които се стремятъ къмъ духовенъ животъ, предстоятъ на организиране, обаче, начинътъ, по който живѣятъ, ги лишава отъ тази опитность. Защо? Защото и тѣ често се колебаятъ въ това, което знаятъ. Защо и за какво се колебаятъ, нѣма да обяснявамъ, защото, при обясняване на нѣкоя истина, вмѣсто да се внесе повече свѣтлина, въ умоветѣ на хората настава мракъ, тъмнина. Напримѣръ, можете ли да обясните на човѣка, защо гледа? Свѣтлината е свѣтъ, необходимъ за човѣшкия умъ.

Казвамъ: за всички, които искатъ да служатъ, да слугуватъ на Бога, важно е да знаятъ, че слугуването е процесъ, който води къмъ прогресъ. Безъ слугуване нѣма прогресъ, нѣма напредъкъ въ свѣта. Безъ слугуване и животътъ не може да се осмисли. Въ умоветѣ на съвременнитѣ хора седи мисъльта, че слугуватъ само невежитѣ, слабитѣ и беднитѣ хора. Не е така. Невежитѣ, слабитѣ и

беднитѣ хора робуватъ, а не слугуватъ. Голѣма разлика има между слугуване и робуване. Когато човѣкъ върши нѣщо доброволно, отъ любовь, тогава казваме, че той слугува. Когато работи съзнателно, пакъ казваме, че слугува. Обаче, когато на сила го заставятъ да работи, да се труди, казваме, че той робува. Когато болниятъ е заставенъ да работи нѣщо, за да се лѣкува по този начинъ, това е робуване, но не слугуване. Той работи по необходимость, а не отъ добра воля. Кога се лѣкува човѣкъ? Когато е боленъ. Той се лѣкува, но не можемъ да кажемъ, че работи. За болния казваме, че се труди, или че се мжчи — зависи, какъ изпълнява даденитѣ отъ лѣкаря предписания. Ще не ще, по необходимость, болниятъ ще вика единъ, втори, трети лѣкарь, да възстанови по нѣкакъвъ начинъ здравето си. Болеститѣ, болезненитѣ състояния въ човѣка се отнасятъ къмъ човѣшкия свѣтъ, къмъ свѣта на противоречията; здравето, здравословнитѣ състояния пъкъ се отнасятъ къмъ Божествения свѣтъ. Следователно, когато боледувате, когато проявявате известни слабости, трѣбва да знаете, че сте въ човѣшкия свѣтъ, въ областьта на човѣшкото. Боленъ си, кажи: Човѣкъ съмъ. Когато се насърдчавате, когато въ ума ви дойде нѣкоя добра, свѣтла мисъль, знайте, че сте въ Божествения свѣтъ, въ областьта на Божественото. Добрата страна въ човѣка се заключава въ това, да изправя своитѣ слабости.

Като слушате да се говори по тѣзи въпроси, мнозина запитватъ: Кой е пжтьтъ, по който трѣбва да вървимъ? Пжтьтъ, по който трѣбва да вървите, е пжтьтъ, по който децата вървятъ. По кой пжть вървятъ децата? Децата вървятъ по пжтя на своя баща и по пжтя на своята майка. Синътъ върви точно по пжтя на баща си, а дъщерята —

по пжтя на майка си, но само съ едно малко, вжтрешно различие. Мнозина се безпокоятъ, какъ ще растатъ, дали ще се развиватъ правилно. Казвамъ: човѣкъ ще расте, ще се развива и въ заключение ще стане точно това, за което е предназначенъ. Ако искате да се убедите въ това, направете следния опитъ: вземете едно змийско, едно паче и едно кокоше яйце и ги поставете при условия да се измжтятъ. По външенъ видъ имате три яйца, но като се измжтятъ, отъ всѣко яйце ще излѣзе точно това, което е вложено въ него. Отъ всѣко яйце ще излѣзе форма, съответна на това, което се крие въ неговия зародишъ. Нѣкой казва: Какво ще излѣзе отъ мене? — Отъ тебе ще излѣзе точно това, което първоначално е вложено. Нѣкой седи и се безпокои, какъ ще свърши живота си. Какъ ще свърши вълкътъ живота си? Вълкътъ ще свърши живота си като вълкъ. Какъ ще свърши овцата живота си? Като овца. Какъ ще свърши змията живота си? Като змия. Какъ ще свърши човѣкъ живота си? Като човѣкъ. Подъ думата „свършване на живота“, имамъ предъ видъ разбиране на живота. Като изяде овцата, вълкътъ едва тогава разбира, че е постжпилъ криво. Като свърши живота си, овцата тогава разбира, че нищо не е постигнала. Като свърши живота си, и човѣкътъ разбира, че нищо не е постигналъ отъ онова, което е желалъ. Когато се роди и израсне, човѣкъ започва да мечтае да стане царь. Най-после постига желанието си, става царь: коронясватъ го, кланятъ му се, всички го слушатъ, изпълняватъ заповѣдитѣ му, и той се радва на здравето, на силитѣ си, на славата и на властьта, съ които разполага. Дохожда день, когато силитѣ му започватъ да го напущатъ, ржцетѣ и краката му треперятъ, не го слушатъ; поданицитѣ му сжщо не го слу-

шатъ и го детониратъ. Той започва день следъ день да слиза отъ своето високо положение, докато изгуби всичко, което е ималъ, и казва: Бѣхъ царь, но какво спечелихъ? — Придоби опитностьта, която всѣки царь има. Ти игра на сцената ролята на царь, и като изигра ролята си, напусна сцената, влѣзе въ действителния животъ. Да играешъ ролята на царь, това още не е положение на истински царь. Докато не стане Синъ Божи, дотогава човѣкъ ще се качва на сцената и ще слиза, ще се намира въ преходни състояния. Да бждешъ Синъ Божи, значи да живѣешъ въ реалния свѣтъ, дето нѣма никакви промѣни. Само Синътъ Божи разбира реалния свѣтъ. Цѣлата вселена е на негово разположение.

Питамъ: какво е положението на съвременния човѣкъ? Седи той при ограничителнитѣ условия на живота, въ свѣта на промѣнитѣ, и казва: Де ще отиде краятъ на този животъ? — Нѣма защо да мислите за края на живота. — Какво ли ще бжде началото на живота? — И за началото нѣма защо да мислите. — Какъвъ е смисълътъ на всички нѣща въ живота? — И за това не мислете. Всички нѣща иматъ смисълъ. Всѣко нѣщо, което въ началото нѣма смисълъ, на края се осмисля. Какъвъ смисълъ ще дадете на нѣща, които на пръвъ погледъ сж безсмислени? Имайте търпение да дочакате края на тия нѣща, да видите тѣхния смисълъ. Какъвъ смисълъ ще дадете на живота? Или какъвъ смисълъ ще дадете на любовьта? Едно трѣбва да знаете: любовьта изключва всѣкаква жертва. Защо? Любовьта е нѣщо повече отъ жертвата. Любовьта изключва всѣкакво даване, защото е нѣщо повече отъ даването. Любовьта подразбира пълнота, доволство на душата. Тази пълнота, това доволство расте непрекъснато. Любовьта включва

всички постижения, къмъ които душата се стреми. Ако днесъ, въ името на любовьта, хората не постигатъ своитѣ желания, причината затова е, че като искатъ да бждатъ като другитѣ, тѣ подражаватъ едни на други, а съ това се спъватъ. Човѣкъ трѣбва да бжде като другитѣ само въ едно отношение, а именно — всички да живѣятъ въ любовьта. Само въ това хората трѣбва да си подражаватъ. Който не живѣе въ любовьта, той не е като другитѣ. Не е въпросътъ да мислите, като другитѣ хора, но трѣбва да постжпвате като ония, които живѣятъ въ любовьта. На мнозина ще се види противоречиво, какъ е възможно да постжпватъ като всички хора. Вие трѣбва да постжпвате, както постжпватъ кокичето и джба. Трѣбва ли кокичето да желае да стане джбъ? Кокичето никога не може да бжде джбъ; то всѣкога кокиче ще си остане. На кокичето е опредѣлено да живѣе единъ-два месеца. Презъ това време то ще поникне, ще израсте, ще цъвне и следъ това ще замине. Кокичето има право да остане на земята най-много два месеца. Толкова е отпускътъ му. На джба, обаче, е опредѣлено да живѣе 100—200—300 и повече години.

Като давамъ този примѣръ, съ това искамъ да обърна внимание на спора, който сжществува между хората, защо едни отъ тѣхъ трѣбва да заематъ положението на кокичето, а други — положението на джба. Споредъ мене, разрешаването на този въпросъ седи въ следното: кокичето може да стане джбъ, само при условие, ако джбътъ пожелае да стане кокиче. Сжщиятъ законъ сжществува и въ Божествения свѣтъ. Ако нѣкой човѣкъ пожелае да стане ангелъ, той не трѣбва само да подражава ангела, но трѣбва да отиде на неговото мѣсто сжщевременно, ангелътъ трѣбва

да слѣзе на положението на човѣка. Добре е това, но какво ще правите утре, когато другъ нѣкой пожелае да заеме вашето положение като ангелъ? Той ще заеме вашето положение, но и вие трѣбва да заемете неговото. Тъй щото, не мислете, че като станете ангели, никой нѣма да ви спъва. Много хора ще пожелаятъ вашето положение, а това ще стане причина вие постоянно да слизате и да се качвате. И при това постоянно слизане и качване, вие трѣбва да изучавате живота. Казвате: Де ще му излѣзе краятъ? — Нѣма защо да мислите за края. Като заемете положението на ангела, ще се радвате; като заемете положението на човѣка, пакъ ще се радвате. И като се качвате, и като слизате, трѣбва да ви е приятно. Какво лошо има въ слизането? Стаята ви е въ горния етажъ на кѫщата. Качвате се тамъ да пренощувате, и сутриньта слизате долу, въ първия етажъ. Ако можеше само да се качвате, безъ да слизате, защо трѣбва да си правите кѫщи на нѣколко етажа? Въ кой етажъ е по-добре да живѣе човѣкъ? Засега въ първия етажъ живѣятъ господаритѣ, хазяитѣ на кѫщата, а въ втория — наемателитѣ. Въ най-горния етажъ, таванския, живѣятъ слугитѣ. Сега свѣтътъ е обърнатъ съ главата надолу. Споредъ мене, въ най-горния етажъ, на тавана, трѣбва да живѣятъ господаритѣ, а долу, въ първия етажъ — слугитѣ. Защо? Защото въздухътъ на планината е по-чистъ, отколкото този въ долината. Първиятъ етажъ представя долина, а най-горниятъ етажъ — планина. Съвременнитѣ господари сѫ умни. Тѣ живѣятъ въ първия етажъ, т. е. въ долината, за да бѫдатъ по-близо до избата, дето се намиратъ съестнитѣ продукти. Въ първия етажъ сѫ най-голѣмитѣ удобства.

И тъй, нека всѣки отъ вас извади сѫщественото за себе си и го приложи въ живота си. Всѣки ще ме разбере споредъ развитието си. Петгодишното дете разбира живота по единъ начинъ; когато стане на 20 години, то ще има друго разбиране; на 30 години разбирането му ще бѫде съвсемъ друго; на 80, на 120 години разбиранията на човѣка за живота коренно се различаватъ отъ тия на детето. Значи, разбиранията за живота на единъ и сѫщъ човѣкъ, презъ разнитѣ му възрасти, сѫ различни. Това говори за прогресивното разбиране. И наистина, ако наблюдавате едно петгодишно дете и следъ години го наблюдавате, но вече като старъ, 120 годишенъ човѣкъ, вие ще намѣрите грамадна разлика между тѣзи два образа. Защо? Състоянията, въ които се намирали, напълно се различаватъ. На тия състояния се дължатъ и различнитѣ разбирания. Като петгодишно дете, той бѣше веселъ, доволенъ отъ живота, радваше се на хората; обичаше майка си, баща си, пригръщаше ги, целуваше ги. Като остарѣ, като 120 годишенъ дѣдо, пригърби се, започна да ходи съ тояга, да не се довѣрява на никого и да казва: Не вѣрвайте на хората, защото сѫ лоши. Не вѣрвайте на слугитѣ, защото крадятъ, ще оберать всичкото ви богатство; не вѣрвайте и на близкитѣ си — никому не вѣрвайте! Питамъ: На кого трѣбва да вѣрвате тогава? Само на този старъ дѣдо ли? Той е недоволенъ отъ живота, отъ хората, отъ себе си, и отъ това положение ще учи другитѣ. Не, това не е право разбиране на живота. Това е опаката страна на живота.

Когато се говори за стари и за млади, това подразбира физическия животъ, т. е. животътъ на земята. На небето, обаче, всички сѫ 33 годишни. Тамъ не носятъ бради, както хората на земята, и всички си приличатъ. Ако отидете на небето и пожелаете да ви-

дите нѣкое дете, веднага единъ отъ голѣмитѣ ангели се смалява и става дете. Ако пожелаете да видите сжщия ангелъ, той пакъ се увеличава, приема първоначалния си видъ. Докато сте на небето, каквото пожелаете, става. На земята, обаче, не е така. Въ небето нѣма болни, нѣма недоволни, нѣма стари хора. Тамъ не се чуватъ никакви оплаквания, никакви охкания. Когато искатъ да разбератъ, какво нѣщо е недоволството, ангелитѣ слизатъ на земята. По този начинъ тѣ се развличатъ малко. За тѣхъ земята е мѣсто на развлѣчение. Ангелитѣ отиватъ при старитѣ хора, при бабитѣ и дѫдовцитѣ, тѣ да имъ разправятъ своя животъ, да се запознаятъ съ недоволството. Ангелътъ слуша историята на дѣдото, който го запознава съ недоволството, и само се усмихва. Дѣдото казва: Ти не ценишъ моята опитность, затова се усмихвашъ. — Какъ да не я ценя? Азъ затова съмъ дошълъ на земята, да се уча. — Тъй, трѣбва да се интересувашъ! — Какво е недоволството, ние не знаемъ. Въ небето недоволство не сжществува. Пъкъ и такива екземпляри, като хората, сжщо не се срѣщатъ тамъ.

Казвамъ: смисълътъ на живота не е въ остаряването. Смисълътъ на живота е въ любовьта, въ вѣчния животъ, въ процеса на вѣчното подмладяване. Който не остарява, той не може да се подмлади. Който не грѣши, той не може праведенъ да стане. Ако разберете тѣзи мисли, блажени сте; ако не ги разберете, ще станете като дѣдо си. — Защо е така? Да питате, защо е така, то е все едно да питате, защо Господъ е създалъ човѣка съ едно лице само, а не съ две или съ три. Ако нѣкой момъкъ се влюби въ мома съ три лица, той нѣма да знае, на кое лице да гледа, съвсемъ ще се обърка. Едно лице трѣбва да има човѣкъ, защото сжществува само единъ Богъ. Една уста трѣбва да има човѣкъ, защото сжществува само една любовь. Обаче, човѣкъ има две очи, две уши, две ноздри на носа, две ржце, два крака. Защо човѣкъ има две уши? На едното ухо седи мжжътъ, на другото — жената; на едното ухо седи братътъ, на другото — сестрата; на едното ухо седи господарьтъ, на другото — слугата. Следователно, числото две показва, че човѣкъ едновременно трѣбва да възприема и да предава Божественитѣ блага. Петьтѣ пръста на ржката представятъ петьтѣ отворени врати за свѣта, презъ които човѣкъ влиза и излиза, за да се запознае съ законитѣ на живота.

Тъй щото, докато имашъ петь сѣтива, ще гледашъ добре, ще слушашъ добре, ще миришешъ добре, ще вкусвашъ добре, ще пипашъ добре. Петьтѣ сѣтива сж петьтѣ врати, презъ които човѣкъ възприема знанието. Въ бждеще човѣкъ ще има повече сѣтива, но само ако е могълъ да развие петьтѣ, съ които днесъ си служи. Съвременнитѣ хора, и съ петьтѣ сѣтива, които иматъ, още не могатъ да разбератъ и научатъ това, което ги заобикаля. Тѣ иматъ уста и езикъ, но още не сж се научили да говорятъ музикално. Знаете ли, каква сила се крие въ човѣшката речь? Божествена сила се крие въ речьта! Ако знаехте законитѣ на речьта, ако знаехте този музикаленъ езикъ, достатъчно е само три думи да кажете, за да отворите сърцето и на най-голѣмия скжперникъ банкеръ. А сега, като не знаете този музикаленъ езикъ, като не знаете ключа, съ който да си послужите, отивате при нѣкой банкеръ, говорите му съ часове и, вмѣсто да отворите сърцето му, вие го затваряте. И следъ това казвате: Влѣзохъ при този банкеръ, но не мога да излѣза. Питамъ: какъ е възможно, да влѣзете при единъ банкеръ и после да не можете да излѣзете? За-

да не можете да излѣзете отъ стаята на банкера, това показва, че имате да му давате, а не можете да отворите сърцето му. И наистина, вие имате да му давате сто хиляди лева. Той ви хваща и казва: Скоро паритѣ! — Пусни ме да си излѣза! — Не, така не се излиза. Или паритѣ ще дадешъ, или подъ сѫдъ ще те дамъ. Като не можете да платите, вие се намирате въ положението на онзи дервишъ, който отишълъ на баня да се кѫпе, но нѣмалъ петь пари въ джоба си и казалъ: Ще се окѫпя, а Господъ ще промисли за мене. Влѣзълъ въ банята, окѫпалъ се добре и, на излизане, казалъ на баняджията: Много благодаря за банята. — Първо ще платишъ, а после ще благодаришъ. — За Бога! Освободи ме, пусни ме да си вървя. — Щомъ Богъ те е пратилъ на баня, Той ще се погрижи за паритѣ. — Нѣмамъ пари, не мога да ти платя. — Не, ще платишъ! Иначе, нѣма да те пусна. Десеть стотинки е всичко! — Аллахъ, или ми дай десеть стотинки, да платя на баняджията, или събори банята, да излѣза навънъ!

Причината за нещастията на съвременнитѣ хора се дължи на това, именно, че за десеть стотинки само баняджията ги е хваналъ и не ги пуща да излѣзатъ навънъ, докато не платятъ. Когато нѣкой ми разправя за страданията си, азъ си представямъ смѣшното положение, въ което се намира; виждамъ, какъ баняджията го е хваналъ и не го пуща, а той ми разправя, че страда, че ималъ да дава на този, на онзи. Той иска да му дамъ нѣкакъвъ съветъ. Какъвъ съветъ ще му дамъ? Ако му кажа да не се кѫпе, не съмъ правъ. Виждамъ, че той непременно се нуждае отъ баня. Не остава друго, освенъ да плати на баняджията. — Петь пари нѣмамъ въ джоба си. Казвамъ: Така е за онзи, който нѣма сладъкъ езикъ. Обаче, за онзи, който има мекъ, благъ езикъ, банкитѣ сѫ на негово разположение. Ако знае, какъ да върти ключа на своя езикъ, човѣкъ би правилъ чудеса. Богатството, бѫдещето на човѣка се крие въ неговия езикъ.

Нѣкой казва: Отъ мене нищо нѣма да излѣзе сега, но поне въ бѫдещия животъ да излѣзе нѣщо. — Защо си давашъ мнението? Веднъжъ си дошълъ на земята, Богъ е вложилъ нѣщо хубаво въ тебе, което трѣбва да разработвашъ. Смѣшно е, професорътъ, който е свършилъ четири факултета, да каже, че не може да преподава на ученицитѣ си! Ако не може да преподава, защо е станалъ учитель? Сѫщото се отнася и за васъ. Турете въ ума си мисъльта, че и вие, като професора съ четиритѣ факултета, можете да извършите онова, за което сте пратени на земята. Казвате: Отде знаемъ, какво трѣбва да извършимъ? Питамъ: жената не знае ли, че е жена? Мѫжътъ не знае ли, че е мѫжъ? Детето не знае ли, че е дете? Господарьтъ не знае ли, че е господарь? Слугата не знае ли, че е слуга? Военниятъ не знае ли, че е воененъ? Всѣки човѣкъ знае, за какво е роденъ.

Следователно, вашата задача на земята седи въ това, да извършите онова, за което сте пратени. За тази цель всѣки човѣкъ трѣбва да влѣзе въ умствения свѣтъ, въ свѣта на мисъльта; после, той трѣбва да влѣзе въ духовния свѣтъ, въ свѣта на любовьта, въ свѣта на топлината; най-после, той трѣбва да влѣзе въ Божествения свѣтъ, да научи, какво нѣщо е волята Божия, и какъ трѣбва да се изпълнява. Значи, човѣкъ трѣбва да изучава три нѣща: законитѣ на своя умъ, на своето сърце и на своята воля. Въ тази наука влиза смирението. Човѣкъ трѣбва да бѫде смиренъ, да отстѫпва разумно и на мѣсто. Безъ смирение животътъ на

човѣка остава незавършенъ. Смирението е пжть, врата, презъ която трѣбва да влѣзете въ Божествения свѣтъ, да се научите да работите. Който иска да стане уменъ, нека отиде при ангелитѣ да се учи; който иска да възпита сърцето си, нека отиде да се учи при херувимитѣ и серафимитѣ; който иска да се научи да работи на земята, нека отиде въ Божествения свѣтъ, при Бога. Човѣкъ може да бжде уменъ, добъръ, но ако нѣма смирение, ако не е ходилъ въ Божествения свѣтъ, той не може да реализира своитѣ мисли и желания. Ако пъкъ е ходилъ при ангелитѣ, херувимитѣ и серафимитѣ, най-после той трѣбва да отиде и при Бога. Само при това положение, човѣкъ може да изпълни волята Божия. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ изпълнение волята Божия. Въ изпълнение волята Му се крие всичката наука на миналото, на настоящето и на бждещето. Идеалътъ и на малкитѣ, и на голѣмитѣ сжщества седи въ изпълнението на тази воля. Въ изпълнение волята на Бога се проявява Божията Любовь, Мждрость и Истина. Следователно, ако не вършите волята Божия, вие не можете да разберете Неговата Любовь, Мждрость и Истина; ако не вършите Неговата воля, вие не можете да придобиете Неговия животъ, Неговото знание и Неговата свобода.

Въ изпълнение волята на Бога се крие идеалътъ на всѣка душа. За постигането на този идеалъ, човѣкъ трѣбва да бжде готовъ на всѣкакви жертви. Дойде ли до Божественото, той не трѣбва да има две мнения. Това значи да бжде човѣкъ господарь на себе си. Да бждете господари на положението си, това не значи, че трѣбва да се жертвувате, но да се облѣчете въ дрехата на смирението, за да изпълните волята Божия. Красивъ свѣтъ е смирението! Въ този свѣтъ започва истинската работа.

Смирениятъ е миналъ презъ всички фази на живота и се е смалилъ, заелъ е положението на дете. За такива души Христосъ казва: „Ако не станете като малкитѣ деца, нѣма да влѣзете въ Царството Божие". Това малко дете е минало презъ голѣми изпитания, презъ всички области на живота, и сега слиза на земята да се специализира. Тази специализация не е нищо друго, освенъ осмисляне на живота, разглеждането му като Божествена проява. Само смирениятъ човѣкъ върши волята Божия, и затова познава Любовьта. Само Божията Любовь осмисля живота. Тя премахва всички мжчнотии, спънки, противоречия и прави човѣка господарь на положението. Цѣлиятъ свѣтъ е на разположението на този човѣкъ. Това значи да влѣзете въ свѣтъ между хора, които ви обичатъ. Всички ще се грижатъ за васъ, нѣма за какво да мислите, но въ замѣна на това и вие трѣбва да бждете внимателни къмъ тѣхъ.

Сега, като ученици, вие трѣбва да учите. Всички ще минете презъ положението на Иова, който на времето си бѣше единъ отъ напредналитѣ ученици. Богъ искаше да изпита търпението му, и затова го подложи на голѣми изпитания. Само търпеливиятъ може да върши волята Божия. Безъ търпение човѣкъ не може да служи на Бога, не може да върши Неговата воля. Който иска да бжде силенъ, той непременно трѣбва да развива търпението си. Безъ търпение човѣкъ не може да бжде въ връзка съ Божествения свѣтъ, не може да познае Великото начало. Безъ търпение човѣкъ само ще се запитва, защо свѣтътъ е така създаденъ, защо му сж дадени изпитанията, защо носи една или друга форма и, въ края на краищата, не ще може да си отговори. Като развива търпението си, като учи, човѣкъ постепенно ще си отговори на тия

въпроси. Като си отговори положително на всички въпроси, най-после и той, като българинътъ, ще каже: „Отъ день на день по-добре, а днесъ е най-добре“. Какво означаватъ тия думи? Единъ българинъ работилъ по цѣли дни на нивата си и вечерь се връщалъ у дома си, между жена си и децата си, дето се измивалъ, преобличалъ, нахранвалъ и казвалъ: „Отъ день на день по-добре, а днесъ е най-добре“. Единъ день, когато и вие се намѣрите въ дома си измити, облѣчени въ нови дрехи, нахранени и задоволени, ще кажете: Днесъ е най-добре. Само по този начинъ животътъ ви ще се осмисли.

Днесъ, 22 мартъ, е деньтъ на равноденствието, началото на пролѣтьта. Всички посрѣщатъ слънцето, радватъ се, пѣятъ, дошълъ е първиятъ день на пролѣтьта. Като посрѣща слънцето, човѣкъ трѣбва да има идея за това. Слънцето е емблемъ на Великото начало въ свѣта. То обикаля земята, минава отъ северното въ южното полушарие. Когато слънцето е въ южното полушарие, Великиятъ слиза на земята. Когато слънцето е въ северното полушарие, Той се връща въ своя свѣтъ. Тогава пъкъ ние отиваме при Него, въ Божествения свѣтъ. Дали слънцето е въ северното, или въ южното полушарие, любовьта и истината трѣбва да бждатъ достояние за насъ. Следователно, тази година трѣбва да изучавате и да прилагате любовьта и истината въ живота си. Само така ще станете свободни хора. Мнозина мислятъ, че сж свободни, а при това се безпокоятъ отъ много работи. Докато ви безпокоятъ една мисъль, едно чувство или една постжпка, вие не сте свободни; докато ви безпокоятъ децата, слугитѣ, хората около васъ, вие не сте свободни; докато ви безпокоятъ студътъ, горещината, вие пакъ не сте

свободни. Човѣкъ трѣбва да стане господарь на всичко, вънъ и вжтре, въ себе си.

Казвамъ: за да стане господарь на положението, въ което се намира, човѣкъ трѣбва да мине презъ известни ограничения, презъ голѣми напрежения, да се блъсне въ нѣщо, за да се пробуди съзнанието му. Една сестра разправяше единъ свой сънь: сънувала една вечерь, че се намирала предъ едно замръзнало езеро. Искала да си налѣе вода, но не могла. Ударила силно леда, направила дупка и влѣзла вжтре; напълнила стомната си съ вода, но не могла да излѣзе. Дошло й на умъ, че може да хвърчи. Като се опитала да хвръкне, предъ нея се изпрѣчила една стена. Ако доближи до стената, ще удари главата си, ще я разбие, и затова спрѣла. Нѣщо й казвало отвжтре: Не се страхувай, удари се въ стената, ще излѣзешъ презъ нея. Тя послушала този гласъ. Хвръкнала, ударила главата си въ стената, и веднага се почувствувала свободна. Минала презъ стената, безъ нѣкаква повреда. Като се събудила, разбрала, какво значи да се блъснешъ въ нѣщо. Съ това блъскане на главата си, тя разрешила единъ важенъ въпросъ.

И тъй, когато се натъкне на нѣкое тежко, мрачно състояние, човѣкъ трѣбва да блъсне малко главата си, да се пробуди съзнанието му. Преди години, когато бѣхъ въ Търново, при мене дойде една жена, на 40—45 години, и започна да се оплаква отъ живота, отъ хората. Питамъ я: ти ли си единствената праведна жена въ свѣта? Тогава тя обърна другъ листъ, започна да говори за себе си, че била лоша, че не е доволна отъ живота си и т. н. Като я изслушахъ, пакъ я запитахъ: защо дойде при мене? Ако е да ми разправяшъ, какви сж хората, каква си ти, азъ зная това. Какво ново можешъ да ми кажешъ? —

Искамъ да кажа, че майка ми ме изпрати да дойда тукъ. Отъ нѣколко години насамъ тя е въ онзи свѣтъ, но снощи я сънувахъ: Идва при мене сърдита, недоволна, съ една стомна въ ржка. По едно време дига стомната и ме удря съ нея право въ главата. Отъ главата ми започна да тече нѣкаква жълта течность — главата ми се разби. Азъ се уплашихъ и решихъ да бѣгамъ, но чухъ по- нататъкъ гласа на майка си: Или човѣкъ ще станешъ, или още по-голѣмо зло ще те сполети. Помислихъ си: Каква лоша майка! Вмѣсто да ми се порадва, тя разби главата ми. Гледамъ, обаче, тя седи, наблюдава ме. По едно време отвори вратата, дигна ржката си нагоре и излѣзе отъ стаята ми. Ставамъ сутриньта, но забелязвамъ, че въ мисъльта ми е станала нѣкаква промѣна, започнахъ да мисля за Бога, за хората, за доброто въ свѣта. Като мислихъ така, дойде ми на умъ да ви посетя, да чуя, какво ще ми кажете. Тогава азъ й казахъ: благодари на майка си, че те е ударила по главата. Това удряне е станало причина да се пробуди съзнанието ти. Върви въ Божествения пжть и не се безпокой. Докато си въ този пжть и вършишъ волята Божия, никаква стомна нѣма да удря главата ти.

Следователно, който върши волята Божия, само той може да влѣзе въ свѣта на свободата. Желая на всички да влѣзете въ свѣта на свободата. Какъ ще придобиете тази свобода? Вие ще придобиете тази свобода, когато влѣзете въ свѣта на Божията Любовь, въ свѣта на Божията Мждрость, въ свѣта на Божията Истина. Щомъ е така, нѣма да ви казвамъ, какъ трѣбва да живѣете, но пожелавамъ ви да влѣзете въ свѣта на Любовьта, въ свѣта на Мждростьта и въ свѣта на Истината. — Какво ще правимъ тамъ? — Това не е ваша

работа. По този въпросъ вие не трѣбва да мислите. Като влѣзете въ тѣзи свѣтове, тамъ ще ви научатъ, какво да правите. Казано е въ Писанието: „Всички ще бждатъ научени отъ Господа“. Значи, като влѣзете въ свѣта на Любовьта, въ свѣта на Мждростьта и въ свѣта на Истината, тамъ ще ви научатъ, какво трѣбва да правите, какъ да изпълнявате Божията воля. Ако не влѣзете въ тѣзи свѣтове, други ще ви учатъ, какво да правите.

Сега, пожелавамъ на всички да изпълнявате волята Божия! Нѣма по-красиво, по-велико, по-идейно нѣщо отъ това, човѣкъ да изпълнява волята Божия. Съ други думи казано: Нѣма по-красиво, по-велико, по-идейно нѣщо за човѣка отъ това, да влѣзе въ свѣта на Любовьта, въ свѣта на Мждростьта и въ свѣта на Истината.

Желая на всички да влѣзете въ тѣзи три свѣта, и тамъ да бждете научени отъ Бога, какво да правите. Сега отивате въ свѣта на Любовьта, дето ще прекарате до септември. Като се върнете отъ този свѣтъ, пакъ ще се видимъ, ще си поговоримъ. Значи, сега отивате въ свѣта на Любовьта, дето ще прекарате шесть месеца. Пожелавамъ ви добро пжтешествие! Добъръ пжть на всички!

Богъ на всичката пълнота да ни изпълни съ благия си Духъ! Да изпълнимъ благата Му воля!

*

Беседа отъ Учителя, държана на 22 мартъ, 1934 г., 5 ч. с. Изгрѣвъ.

*